

عنوان مقاله:

نقش قصه گویی در آموزش

محل انتشار:

دوازدهمین کنفرانس بین المللی پژوهش های مدیریت و علوم انسانی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

صالح رجبیان - کارشناسی رشته آموزش ابتدایی دانشگاه پردیس امام محمد باقر بجنورد

سید سجاد علوی فرد - کارشناسی رشته آموزش ابتدایی دانشگاه پردیس امام محمد باقر بجنورد

مهدی غلام زاده - کارشناسی رشته آموزش ابتدایی دانشگاه پردیس امام محمد باقر بجنورد

محمد نیکوکار - کارشناسی رشته آموزش ابتدایی دانشگاه پردیس امام محمد باقر بجنورد

خلاصه مقاله:

قصه و قصهگو آشنای همه انسانها در همه روزگاران و جوامع است. قصه تنها، فاتح دنیای کودکان نیست بلکه بزرگسالان نیزهنگام شنیدن یا خواندن قصه، درست مثل کودکان، با قصه همدل و همراه میشوند و صمیمیت و صفای کودکانه مییابند. قصه پاسخی است به کنجکاوی انسان و کنجکاوی یکی از ابعاد فطرت انسان است. قصه، آیینهای است که شنونده یا خواننده خود را در آن مییابد. انطباق، الگو برداری، همسان سازی و گاه بازگو کردن در تنهایی و یا نمایش قصه توسط کودکان، نشاندهنده همین ویژگی است. علاوه بر این قصه ها پاسخی به نیاز انسان به آرامش نیز هستند و این که قصه از دیر باز تاکنون بالحنه های خواب پیوند داشته است به همین دلیل است. همچنین آرزوها و آرمانها نیز عمدتا در داستانها تحقق یافته اند. فهمبخشی از رمز و رازهای زندگی، القای مفاهیم تربیتی، اخلاقی و آموزشی، دلیل دیگری است که قصه گویی و قصه پردازی راسبب می شود. قصه به سخن یا نوشته هایی از روزگاران قدیم و جدید اطلاق میشود که در آن شخصیت های گوناگون خیالی یا واقعی ماجراهایی می آفرینند. قصه ها از روزگاران قدیم برای آموزش، انتقال تجربه ها و تاریخ هر قوم از نسلی به نسل دیگر پدیدآمده اند. در این مقاله به تاثیر قصه در آموزش پرداخته شده است.

کلمات کلیدی:

قصه، قصه گویی، نظام تعلیم و تربیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1694506>

